

בש"פ 6711/17 - מדינת ישראל נגד תאמר מסארווה, איהאב מסארווה

בבית המשפט העליון

בש"פ 6711/17

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט ד' מינץ
מדינת ישראל

נגד

המשיבים:
1. תאמר מסארווה
2. איהאב מסארווה

בקשה להארכת מעצר בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת:
בשם משיב 1:
בשם משיב 2:
עו"ד מורן פולמן
עו"ד שי טובים; עו"ד סאמא חורי
עו"ד אביגדור פלדמן

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצר שלישית של משיב 1 החל מיום 11.9.2017 ולהארכת מעצר שנייה של משיב 2 החל מיום 15.9.2017, בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), או עד למתן פסק דין בת"פ 33959-06-16 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

עובדות כתב האישום, הליכי המעצר והבקשה דן

1. ביום 16.6.2016 הוגש כתב אישום נגד משיב 1 בלבד, נוכח הימלטות משיב 2 מהמשטרה. עם מעצרו של משיב

עמוד 1

2, ביום 19.9.2016 תוקן כתב האישום המקורי על דרך הוספת משיב 2 והמעשים המיוחסים לו. האישום הראשון מייחס למשיבים עבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 1305(1) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). למשיב 1 מיוחסת גם עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. האישום השני מייחס למשיב 2 עבירות של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין המשיבים והוריהם לבין המתלוננת, דודתם של המשיבים, קיים סכסוך ירושה בנוגע לחלקת אדמה הסמוכה למקום מגורי המשיבים. ביום 29.5.2016 הגיעה המתלוננת לשטח המריבה יחד עם בני זוג אשר הביעו עניין ברכישת השטח. לאחר שיצאו מהשטח, הגיעה למקום אמם של המשיבים ושאלה את בני הזוג למעשיהם. לאחר שהשיבו כי בכוונתם לרכוש את השטח, התפתח ויכוח בין האם למתלוננת, במהלכו זרקה האם אבנים על המתלוננת, ובתגובה הכתה אותה המתלוננת באמצעות טלפון שהחזיקה בידה. בני הזוג והאם עזבו את המקום, בעוד המתלוננת הלכה לכביש סמוך והתקשרה למשטרה. כעבור דקות ספורות הגיע למקום רכב בו נסעו המשיבים, שנעצר בסמוך לרכבה של המתלוננת. המשיבים ירדו מהרכב, חיפשו את המתלוננת, ומשלא מצאו אותה, חזרו לרכב, כאשר משיב 1 התיישב במושב הנהג. משיב 1 הבחין במתלוננת עומדת בסמוך לכביש, והמשיבים החלו לנסוע במהירות אל עבר המתלוננת, עד אשר פגעו בה באמצעות המכונית ברגליה, והיא נפלה ארצה. לאחר מכן יצאו המשיבים מן הרכב והחליפו ביניהם מקומות, כך שמשיב 2 נהג ברכב, בעוד צעק אל עבר המתלוננת כי יהרוג אותה. בהמשך, נסעו המשיבים אחורנית ולאחר מכן התקדמו אל עבר המתלוננת במהירות גבוהה, ופגעו בה בחזית גופה, רגליה, בראשה ובצווארה. בשלב זה שמעו המשיבים את ניידת המשטרה המתקרבת ונמלטו מהמקום תוך שהם מותירים את המתלוננת מדממת על הקרקע. כתוצאה ממעשיהם של המשיבים נגרמה למתלוננת פגיעה רב מערכתית, היא נותחה ברגליה ואושפזה לתקופה ארוכה. לאחר האירוע נמלט והסתתר משיב 2 מן המשטרה עד ליום 4.9.2016, אז נתפס על ידי שוטרים במסגרת סיור שגרתי. עוד צוין בכתב האישום כי משיב 1 נהג ברכב ללא רישיון נהיגה תקף.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום המקורי הגישה המבקשת בקשה למעצר משיב 1 עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לאחר בקשת דחייה מטעם בא כוחו, ביום 3.7.2016 התקיים דיון בו הסכים בא-כוח משיב 1 לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר וביקש לשלוח את משיב 1 לתסקיר לצורך בחינת שחרורו לחלופות מעצר. בית המשפט הורה לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו. ביום 26.7.2016 הוגש תסקיר המעצר. שירות המבחן התרשם כי אין ביכולתם של המפקחים שהוצעו לסייע בהפחתת המסוכנות הנשקפת ממנו ולא המליץ על שחרורו ממעצר. ביום 2.8.2016 הורה בית המשפט על מעצרו של משיב 1 עד תום ההליכים נגדו. ביום 1.3.2017 האריך בית משפט זה את מעצרו, בהסכמתו, בתשעים ימים נוספים. לאחר מעצרו של משיב 2, תוקן כאמור כתב האישום, והמבקשת הגישה בקשה לעצור גם אותו עד תום ההליכים. לאחר בקשת דחייה מטעם בא כוחו, ביום 9.10.2016 התקיים דיון בו הורה בית המשפט על מעצרו עד תום ההליכים, בהסכמה. ביום 18.6.2017 האריך בית משפט זה את מעצרו של המשיבים בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בעניינם, לפי המוקדם.

4. אשר להליך העיקרי. עד להארכת המעצר הקודמת, התקיימה ישיבת הוכחת אחת שבמסגרתה העידו חמישה עדי תביעה. ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 13.6.2017 בוטלה לאחר שביקשה זאת המבקשת לאור התפתחות חקירתית אשר הצריכה ביצוע השלמות חקירה. ביום 19.6.2017 התקיים דיון הוכחות במהלכו החלה שמיעת עדותה של המתלוננת. ביום 27.6.2017 התקיים דיון הוכחות במהלכו הסתיימה שמיעת עדותה של המתלוננת. ביום

18.9.2017 עתיד להתקיים דיון הוכחות להשלמת עדותו של עד מטעם התביעה. כמו כן נקבעו מועדי הוכחות נוספים לימים: 19.10.2017, 31.10.2017, 7.11.2017, 21.11.2017 ו-27.11.2017.

5. המבקשת טוענת כי העבירות המיוחסות למשיבים מלמדות על מסוכנותם הרבה לציבור, אשר יש בה כדי להצדיק את המשך מעצרם. מעשיו של משיב 2 מעידים אף על קיומו של יסוד סביר לחשש ששחרורו יביא להימלטותו מאימת הדין. עוד מציינת המבקשת כי מסוכנותו של משיב 2 נלמדת גם מעברו הפלילי הכולל חמש הרשעות קודמות, בין היתר בגין עבירות של תקיפת שוטר, איומים, החזקה ושימוש בסמים ועוד.

6. באשר לקצב ניהול המשפט מציינת המבקשת כי תחילתו של ההליך התעכבה נוכח משא ומתן שניהלו הצדדים, ומשלא צלח, החל שלב ההוכחות. נכון לעת הזאת, התקיימו חמישה מועדי הוכחות, במסגרתם העידו שישה עדי תביעה, ועדותו של עד תביעה נוסף קרובה לסיומה. לפיכך מבקשת היא להאריך את מעצרם כאמור.

7. בדיון שהתקיים לפני ביום 10.9.2017 טען בא-כוח משיב 1 כי עילת השיבוש אינה מתקיימת עוד, שכן המתלוננת כבר מסרה את עדותה. משיב 1 נעדר עבר פלילי ולא מיוחסת לו עבירת שיבוש או בריחה. ההתפתחויות האחרונות בתיק גם מלמדות על כך שההליך אינו עתיד להסתיים בקרוב. בדיון ההוכחות שעתיד להתקיים ב-18.9.2017 צפויים לעלות פרטים שהוסתרו מפני המשיבים. גם המתלוננת מסרה בעדותה פרטים שהובילו להתפתחויות חדשות. בא-כוח משיב 2 טען גם הוא כי תוך כדי התקדמות בתיק מתגלות עובדות בעייתיות, וכי התיק לא יסתיים במהרה ואף לא בתום שלושת החודשים הקרובים.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ולאחר שמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, מסקנתי היא כי דין הבקשה להתקבל.

9. כידוע, נקודת המוצא לפי סעיף 61 לחוק המעצרים הינה כי נאשם הנתון במעצר לאחר הגשת כתב אישום נגדו, ישוחרר מן המעצר בחלוף תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום, אם טרם הסתיים ההליך המשפטי בעניינו. סעיף 62 נועד לתת מענה למקרים החריגים בהם לא ניתן היה לסיים את ההליך הפלילי במסגרת פרק הזמן האמור. כך, בית משפט זה מוסמך לצוות על הארכת המעצר מעבר לתקופה זו, בכל פעם עד תשעים ימים נוספים. בשלב זה ובמסגרת בקשה להארכת מעצר, על בית המשפט לערוך איזון בין הצורך בשמירה על שלום הציבור ועל ניהולו התקין של ההליך המשפטי, לבין הפגיעה בחירותו של הנאשם, אשר לזכותו עומדת חזקת החפות. ככל שמתארך משפטו של נאשם, יגבר ערך חירותו האישית על אינטרס ההגנה על הציבור (בש"פ 853/12 מדינת ישראל נ' טאהא (2.2.2012)); בש"פ 8529/13 מדינת ישראל נ' פלוני (24.12.2013)). בגדר איזון זה נדרש בית המשפט לשקול, בין היתר, את חלוף הזמן מאז מעצרו של הנאשם; קצב ניהול ההליך והטעמים לו; חומרת העבירה המיוחסת לנאשם ונסיבותיה; המסוכנות הנשקפת מן הנאשם לציבור בכלל ולקורבנות המעשים המיוחסים לו בפרט; האפשרות להפחית את המסוכנות באמצעות חלופת מעצר, כנגד החשש מפני הימלטות מאימת הדין, או נטילת חלק בשיבוש הליכי משפט (בש"פ 2280/16 מדינת ישראל נ' יהודה עובדיה (18.5.2016)); בש"פ 6694/17 מדינת ישראל נ' ניר בנימין (3.9.2017)).

10. בעניינם של המשיבים, מסוכנתם המובהקת לציבור נלמדת מחומרתם של המעשים המיוחסים להם בכתב האישום. על פי הנטען, לאור סכסוך שעניינו בעלות על קרקע בין המשיבים לבין המתלוננת, דודתם, ובשל דבר של מה בכך, נסעו השניים במהירות גבוהה ברכבם והתנגשו במתכוון במתלוננת פעמיים תוך שהם גורמים לה לחבלות קשות. לכך יש להוסיף כאמור, כי שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרורו של משיב 1 לחלופת מעצר, בין היתר לנוכח רמת הסיכון הנשקפת ממנו ולנוכח עמדת המשפחה כלפי המתלוננת. באשר למשיב 2, מסוכנתו נלמדת, בין היתר, גם מעברו הפלילי המכביד בגינו ריצה בעבר עונש מאסר בפועל. מקובלת עלי אף מסקנת המבקשת לפיה קיים אף חשש ממשי מפני הימלטותו של משיב 2 מאימת הדין.

11. נקודת המוצא במקרה דנן היא שישנן ראיות לכאורה למעשים המיוחסים למשיבים במסגרת כתב האישום המתוקן. בא-כוח משיב 1 אף הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, בעוד בא-כוח משיב 2 הסכים לקיומו של "ניצוץ ראיתי" בכפוף לשמירת זכותו להגשת בקשה לעיון חוזר. כמו כן, התמשכות ההליך אינה נובעת מהתנהלות בעייתית של המבקשת. על כן, בנסיבות אלו מסוכנותם של המשיבים הנלמדת מהמעשים המיוחסים להם היא רבה במידה כזו שאף הצפי להתמשכות ההליכים אינו מטה את הכף לטובת שחרורם בשלב זה.

לפיכך, אני מקבל את הבקשה ומאריך את מעצרו של משיב 1 החל מיום 11.9.2017, ואת מעצרו של משיב 2 החל מיום 15.9.2017, בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בת"פ 33959-06-16 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ' באלול התשע"ז (11.9.2017).

שׁוֹפֵט